

Arrest

nr. 104 384 van 4 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 28 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. HARDY, loco advocaat S. SAROLEA, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 29 december 2011 het Rijk binnen en diende op 30 december 2011 een asielaanvraag in. Op 29 januari 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Kameroens staatsburger van Bafut origine te zijn afkomstig van Bafut in North West province. U huwde op 14 februari 1995 met G. Nd., van Agam origine, met wie u een dochter A. M. L. heeft. Uw dochter verblijft momenteel bij uw moeder in Bafut. U groeide op in Bafut en ook na uw huwelijk verbleef u in Bafut. In januari 2011 kocht uw man een huis in Meta Quarter, Bamenda. Uw man had zich gesneden aan zijn been in november 2011 en werd ziek. Hij vroeg u om hem terug naar het dorp te brengen. U ging samen met uw man terug naar het dorp Bafut. U ging zijn ouders halen, maar bij uw terugkeer was uw man al overleden. Uw man overleed in Bafut op 21 november 2011 ten gevolge van een geïnfecteerde wonde. Hij weigerde zich te laten verzorgen en behielp zich met traditionele

medicijnen. Omdat de dood verdacht was, werd zijn lichaam in een kamer gelegd en verbrand. Die nacht werd u ervan beschuldigd uw man te hebben gedood. U ontkende, maar er werd u geantwoord dat u loog. U werd door uw schoonfamilie bedreigd en geslagen. U diende een beker met een traditionele drank te drinken. U werd samen met het lichaam van uw man in een kamer opgesloten. U verbleef er een week. Op 30 november 2011 werd het lichaam van uw man uit de kamer weggehaald en begraven. U moest naakt achter het lichaam lopen en daarna werd u opnieuw opgesloten in de kamer. Op 1 december 2011 werd er een familiemeeting gehouden. Er werd gezegd dat u eigendom bent van de familie en dat u moest trouwen met de enige broer van uw man, A. Nd.. Uw schoonbroer had al twee vrouwen Mary en Irene. Op 2 december 2011 werd een traditionele armband gewassen en opnieuw rond uw arm gedaan. U werd naar het huis van A. gebracht. U wilde uw moeder volgen, maar uw schoonbroer pakte u vast en sloot u op in zijn kamer. U werd elke dag door hem geslagen en verkracht. Op 8 december 2011 ging A. weg en werd hij erg dronken. Hij kwam terug. Hij wilde met u slapen, wat u weigerde. U werd geslagen en hij verkrachtte u. Hij viel daarna in een diepe slaap door zijn dronkenschap. U nam de kans en doorzocht zijn zakken. U vond sleutels en 3000 francs. U liep weg en zag dat niemand u volgde. U kwam aan de grote weg en stopte een chauffeur. U werd naar Bamenda gebracht en betaalde de chauffeur met de 3000 francs. U keerde terug naar uw huis in Meta Quarter, Bamenda. U nam een bad en u wilde daarna naar de politie stappen. U hoorde aankloppen en uw schoonbroer stond samen met twee agenten aan uw deur. U werd meegenomen naar het politiekantoor van Bamenda en u werd ervan beschuldigd uw man te hebben gedood. U werd ondervraagd en geslagen. U antwoordde dat u van uw man hield en dat u niet alleen wilde achterblijven en u uw dochter niet zonder vader wilde achterlaten. De agent zei dat u leugens vertelde. U werd opgesloten in een cel en u werd 's nachts verkracht door een agent. 's Morgens werd u vrijgelaten op voorwaarde dat u de stad niet zou verlaten, gezien u de volgende dagen zou worden opgeroepen. U belde uw vriendin N. A. om u op te halen. U vroeg haar voor uw winkel te zorgen en u vertrok diezelfde dag naar uw tante in Limbe. Twee dagen later werd u door uw buur opgebeld. Uw buur deelde mee dat uw huis in Bamenda werd verbrand. Uw tante ging kijken of dit waar was en bevestigde het. Uw tante had ook de convocaties gekregen op uw naam en ze nam contact op met een vriend. Uw tante wilde niet dat u problemen zou blijven hebben met uw schoonfamilie. Uw tante bracht u in contact met Mr Commando, die uw reis regelde. U hebt Kameroen verlaten en op 30 december 2011 in België asiel gevraagd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten nadat u gedwongen werd om na het overlijden van uw man te trouwen met uw schoonbroer, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat doorheen uw verklaringen blijkt dat u enkel problemen kende na het overlijden van uw man en dit met uw schoonbroer, de broer van uw overleden man, en uw schoonouders (zie gehoor CGVS, p.7). U verklaart uitdrukkelijk voor 2011 geen problemen te hebben gehad in uw land van herkomst (zie gehoor CGVS, p.9). U werd door uw schoonfamilie beschuldigd van de dood van uw man en de door u aangehaalde problemen zijn dan ook van strafrechtelijke en familiale aard. Dit probleem heeft echter geen band met de Vluchtelingenconventie.

Verder dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat u bij een eventuele terugkeer naar Kameroen een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in art. 48/4 van de Vreemdelingenwet dient te koesteren.

Er dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Zo blijkt u niet te weten waarom u ervan beschuldigd werd uw man te hebben gedood (zie gehoor CGVS, p.11). U voegt toe dat ze zeiden dat u zijn eigendom had genomen, wat eerder vreemd overkomt, gezien u zelf volgens hun traditie eigendom bent van de familie en zodoende ook de eigendommen van uw (overleden) man in de familie van uw man blijven.

U legt tevens incoherente verklaringen af met betrekking tot uw huwelijk met uw schoonbroer en de mogelijkheid om u hieraan te onttrekken. Zo verklaart u dat u eigendom bent van uw schoonfamilie en dat de mogelijkheid om uw bruidsschat terug te betalen werd geweigerd door uw schoonbroer (zie gehoor CGVS, p.10). U stelt dat het de traditie is en dat ze u als persoon terug willen en niet de bruidsschat (zie gehoor CGVS, p.10). Deze verklaring lijkt te zijn aangepast aan het verloop van de vragen van het Commissariaat-generaal, temeer daar u eerder tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal wel verklaard had dat u via uw tante had vernomen dat uw moeder nog werd

lastiggevallen door uw schoonfamilie en dat ze ofwel u moest terugbrengen ofwel de bruidsschat moest terugbetalen (zie gehoor CGVS, p.6). Bovendien dient te worden gewezen op het feit dat u verklaart dat een scheiding mogelijk is, in het geval dat de schoonfamilie dit aanvaard (zie gehoor CGVS, p.13). Alleen blijkt uit uw verklaringen dat u dit nooit hebt voorgesteld of aangebracht; u beweert dat u niet de kans werd gegeven om iets te zeggen (zie gehoor CGVS, p.13). Het is dan ook weinig aannemelijk dat u nadat u werd vrijgelaten uit het politiekantoor niet de nodige stappen overwogen of ondernomen hebt om aan een huwelijk met uw schoonbroer te ontkomen.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen geenszins aannemelijk maakte dat u niet kon rekenen op de bescherming van de autoriteiten van uw land van herkomst of dat u bij een terugkeer geen beroep op hen kan doen. Zo verklaart u dat u werd meegenomen naar het politiekantoor in Bamenda en er een nacht werd opgesloten (zie gehoor CGVS, p. 9). U werd de volgende morgen door de politie vrijgelaten op voorwaarde dat u de stad niet mocht verlaten (zie gehoor CGVS, p.9). Het lijkt logisch dat indien de dood van uw man door zijn familie als verdacht werd beschouwd, uw aanwezigheid tijdens het onderzoek van belang was voor de Kameroense autoriteiten. Ook wanneer uw huis in Bamenda werd verbrand en er convocaties werden afgeleverd omdat de politie naar u op zoek was (zie gehoor CGVS, p.9), is het aannemelijk dat de politie u hierover zou willen hebben horen. Op de vraag waarom u zich niet bij de politie meldde nadat er convocaties op uw naam waren uitgegeven, antwoordt u dat er naar vrouwen in uw land niet wordt geluisterd (zie gehoor CGVS, p.11). Wanneer u erop wordt gewezen dat u na een nacht opsluiting toch werd vrijgelaten en u beschikbaar diende te zijn, stelt u dat u zou worden gedood en dat er niet naar u geluisterd zal worden (zie gehoor CGVS, p.11). Uw vage en algemene verklaring bevat geen enkel concreet element dat erop zou wijzen dat u niet serieus zou worden genomen. U voegt toe dat uw schoonbroer lachte toen u pijn had op het politiekantoor, waaruit u afleidde dat hij de agenten had beïnvloed (zie gehoor CGVS, p.12, p.13). Dit is echter gebaseerd op uw eigen veronderstelling, waarvoor u geen concreet element hebt om dit te staven. Wanneer u wordt gevraagd of u mogelijks in Limbe, tijdens uw verblijf bij uw tante, naar de politie stapte, stelt u van niet. Gevraagd naar de reden, antwoordt u nogmaals dat er naar vrouwen niet wordt geluisterd (zie gehoor CGVS, p.12). De enkele veronderstelling dat uw autoriteiten u niet zouden willen horen of u geen bescherming zouden willen verlenen, is niet van aard om elk ontbreken van nationale bescherming te kunnen aantonen. U geeft aan geen advocaat te hebben geraadpleegd in deze zaak, noch enige organisatie te hebben gecontacteerd (zie gehoor CGVS, p.12). Hieruit blijkt dat u de beschermingsmogelijkheden in uw land van herkomst onvoldoende hebt uitgeput alvorens u besloten hebt om Kameroen te verlaten en internationale bescherming vraagt.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt dat het verlaten van uw land van herkomst de enige optie was om aan het huwelijk met uw schoonbroer en de problemen met uw schoonfamilie te ontkomen. Zo stelt u geen problemen te hebben gekend tijdens uw verblijf in Limbe (zie gehoor CGVS, p.12). Uw verklaringen dat u nog gezocht zal worden en zal gedood worden door uw schoonfamilie en door de Kameroense autoriteiten (zie gehoor CGVS, p.14) is enkel gebaseerd op uw vermoedens en veronderstellingen waarvoor u verder geen concrete elementen aanbrengt. U verklaart dat indien u elders in het land zal verblijven, u gevonden zal worden en zal gedood worden (zie gehoor CGVS, p.12). De door u aangehaalde vrees omwille van een vloek die na het overlijden van uw man nog over zijn familie zou hangen en die pas kan verdwijnen wanneer u wordt gedood, betreft bijgeloof en kan men als dusdanig niet objectief toetsen.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De door u neergelegde documenten wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet. De identiteitskaart, de schoolcertificaten en het attest van Bamende University of Science and Technology betreffen uw identiteitsgegevens en de door u gedane studies waaraan hier niet onmiddellijk wordt getwijfeld. De overlijdensakte op naam van G. Nd. en de uitspraak van de rechtbank dd.1.3.2012 betreft het overlijden van uw man, maar vormt geen bewijs van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten nadien. De drie convocaties dd.13.12.2011, 14.12.2011, 15.12.2011 vragen uw aanwezigheid op het politiebureau van Bamenda voor een zaak die u aanbelangt, zonder vermelding over welke zaak het gaat, waardoor deze convocaties geen bewijs vormen van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. De foto's tonen u en enkele mannen, volgens uw verklaringen foto's van uw traditionele huwelijk, maar deze vormen eveneens geen objectieve aanwijzing van de door u aangehaalde feiten, gezien deze mogelijks door inscenering werden genomen. De brief van uw tante betreft persoonlijke briefwisseling die niet als objectief element kan worden weerhouden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster voert de schending aan van het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen; van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/7 *bis*, 57/7 *ter* en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen.

2.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. Ten eerste wenst verzoekster op te merken dat zij in het Engels werd verhoord en dat haar verklaringen werden vertaald door de Protection Officer zelf, gedurende het gehoor. Het blijkt niet uit het administratief dossier dat de Protection Officer de Engelse taal voldoende beheerst om dit te doen. Het Engels dat wordt gesproken door verzoekster is geen algemene Engels, en het is bijgevolg hoogst waarschijnlijk dat hier en daar vertaalfouten werden gemaakt of dat er sommige elementen werden gemist.

Waar verzoekster beweert dat er één en ander is misgelopen met de vertaling, kan de Raad slechts vaststellen dat dit geen grondslag vindt in het administratief dossier. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekster naar aanleiding van het verhoor de gelegenheid kreeg bijkomende opmerkingen te maken, doch geen enkele opmerking heeft gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor, noch met betrekking tot de communicatie tussen de dossierbehandelaar en zichzelf, integendeel ze bevestigde dat ze de dossierbehandelaar goed kon begrijpen (gehoor p. 15). Pas in het verzoekschrift wordt voor het eerst een opmerking gemaakt.

De afgevaardigde ambtenaar van het Commissariaat-generaal heeft er overigens geen persoonlijk belang bij dat de verklaringen van de asielzoeker onjuist zouden worden weergegeven. Tot bewijs van

het tegendeel, bestaat het vermoeden dat wat in het gehoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoekster werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470). Wat betreft het huwelijk van verzoekster wordt verwezen naar de desbetreffende punten in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat niet enkel de letterlijke woorden maar ook de opeenvolgende verklaringen en het geheel van het asielrelaas in de beoordeling werden meegenomen. Het staat verzoekster vrij te bewijzen dat wat de commissaris-generaal stelt dat zij verklaard heeft, op een andere manier werd gezegd. Het volstaat echter niet na het ontvangen van een negatieve beslissing eenvoudigweg te ontkennen dat de weergegeven verklaringen niet zouden overeenstemmen met hetgeen gezegd werd.

3.2. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoekster toont niet aan dat de beweerdelijke beschuldiging van de moord op haar man een band heeft met het Vluchtelingenverdrag. Noch wordt aangetoond dat deze familiale kwestie tot strafrechtelijke vervolging leidt. Daar waar verzoekster een voorgehouden gedwongen huwelijk aanvoert met haar schoonbroer na het overlijden van haar echtgenoot, kan niet volstaan louter te stellen dat ze onder de toepassing kan vallen van een sociale groep in de zin van het Vluchtelingenverdrag zonder dit te objectiveren.

3.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

3.3.1. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoeksters verklaringen voldoende zijn om haar voorgehouden vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker.

Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.4. Aangaande de mogelijkheid om een schikking te vinden met de schoonfamilie, herhaalt verzoekster haar verklaringen, citeert een passage uit het gehoorverslag en beklemtoont dat haar schoonfamilie vastbesloten was verzoekster te verplichten te doen huwen met de broer van haar overleden man. Inzake de mogelijke terugbetaling van de bruidsschat, voert verzoekster aan dat haar verklaringen verkeerd werden begrepen en vertaald. Verzoekster citeert een passage van het gehoorverslag (p. 6) en meent dat het hier gaat om een ingewikkelde zin die vereenvoudigd werd door de Protection Officer. Op dit moment van het gehoor bleek dat geen belangrijke element te zijn maar het CGVS stoelt zich erop zonder een vraag over die tegenstrijdigheid aan verzoekster te stellen (zoals vereist door de zorgvuldigheidplicht en artikel 17 K.B. betreffende de procedure voor het CGVS). Verzoekster meende dat haar moeder heeft voorgesteld de bruidsschat terug te betalen, maar dat werd haar geweigerd. Het is inderdaad zo dat sommige families aanvaarden dat de weduwe niet als eigendom van de schoonfamilie wordt beschouwd indien de bruidsschat terugbetaald wordt. Verzoeksters moeder heeft dat voorgesteld maar de schoonfamilie wou er niets van horen. Dat is bovendien congruent met het hele relaas van verzoekster zoals hierboven samengevat. Verzoekster verwijst naar een passage uit het gehoorverslag (p. 10). De interpretatie van het CGVS valt duidelijk niet te verzoenen met verzoeksters

verklaringen waarin zij duidelijk heeft gemaakt dat haar schoonfamilie eisten dat zij met A. zou trouwen. Zij wilden geen terugbetaling van de bruidsschat. Verzoekster citeert een passage op pagina 10 van het gehoorverslag. Verzoekster moest bij die drugverslaafde, gewelddadige verkrachter gaan leven, of ondergedoken proberen te gaan leven. Zij is er niet in geslaagd om ondergedoken te leven.

3.4.1. Indien blijkt dat *“Mijn vader zei dat hij niet in staat was, mijn moeder probeerde het te regelen. De schoonfamilie antwoordde dat ze geen geld wilden, maar dat ze mij wilden, dat ik eigendom was van de familie. En mijn vader had niet het geld om terug te betalen.”* (gehoor p. 10), dan verklaarde verzoekster eveneens uitdrukkelijk dat haar tante haar, toen ze reeds in België was, vertelde dat *“Mijn moeder zei dat de schoonfamilie haar nog lastigvallen. Mijn moeder moet me terugbrengen ofwel moet ze de bruidsschat terug betalen, omdat ik eigendom ben van de schoonfamilie”* (gehoor p. 6). Hieruit blijkt minstens dat er een onderhandelingsmarge was wat betreft het afkopen van de bruidsschat en alleszins dat de schoonfamilie het afkopen momenteel ook als alternatieve oplossing voorstelt en aanvaardt. In deze bestond verzoeksters bruidsschat uit 11 000 en 250 000 francs en *“voedsel, olie en plantain, 50 tins olie, zeep, kledij voor vrouwen”* (gehoor p. 10). Verzoekster betaalde de smokkelaar 1.5 miljoen CFA waarvan zij zelf 1 miljoen CFA op haar rekening had en een half miljoen CFA kreeg van haar tante (gehoor p. 5). Hieruit blijkt dat verzoekster alleszins in de mogelijkheid was om het beweerde gedwongen huwelijk af te kopen en/of tevens over de financiële middelen beschikte om zich te hervestigen. De Raad ziet niet in waarom, bij dergelijke tegenstand van verzoekster en dus het reële risico dat ze zou weglopen en de schoonfamilie geblameerd en met lege handen zou achterblijven, de schoonfamilie het afkopen van de bruidsschat niet als oplossing zou aanvaard hebben. Geenszins kan verzoekster menen dat dit geen belangrijk element zou zijn, te meer daar kan worden vastgesteld dat de dossierbehandelaar hier nadien nog is op teruggekomen (gehoor p. 10-11), zodat een schending van artikel 17 KB, voor zover al toepasselijk, evenmin dienstig wordt aangevoerd. Verder ziet de Raad evenmin in waarom verzoeksters huis in Bamenda door “ze” verbrand zou zijn (gehoor p. 9), noch overtuigen de beweringen dat de verzoekster door haar schoonfamilie beschuldigd wordt het eigendom te hebben genomen (gehoor p. 6, p. 11), gezien verzoekster volhoudt dat zij na de dood van haar echtgenoot de schoonfamilie toebehoort, waardoor *ipso facto* haar eigendommen eveneens de schoonfamilie toebehoren. Daar waar verzoekster meent dat ze er niet in is geslaagd om ondergedoken te leven, stelt de Raad vast dat dit wel het geval was, met name bij haar tante in Limbe. Aldus kan slechts vastgesteld worden dat verzoekster na het overlijden van haar echtgenoot verkoos naar Europa te komen en niettegenstaande ze de middelen had, deze niet heeft gebruikt om zich van haar schoonfamilie te verlossen. Verzoekster overtuigt aldus niet in haar asielrelaas en maakt geen vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag aannemelijk.

3.4.2. Waar verzoekster meent dat de door haar voorgestelde problemen in haar land van herkomst helemaal niet tegengesproken worden, gaat verzoekster dan ook voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing. Ook de bewering *“Verzoekster legt uit dat zij haar man naar het dorp van haar schoonfamilie bracht (waar verzoekster nooit naartoe was geweest), waar hij omgekomen is”* kan niet overtuigen. De Raad stelt immers vast dat verzoekster haar man terug bracht naar haar dorp Bafut, zijnde het dorp waar zij geboren is, opgroeide en ook na haar huwelijk samen met haar man verbleef tot ze een huis kochten in januari 2011 in de naburige stad Bamenda en waar momenteel nog altijd haar zus, moeder en dochter wonen (gehoor p. 3-4), zodat geenszins kan worden ingezien hoe verzoekster meent dat zij hier nog nooit naartoe was geweest.

3.5. Betreffende de mogelijkheid om die vervolgingsfeiten bij de politie aan te klagen, voert verzoekster aan dat zij nochtans haar traumatiserende ervaringen met de overheidsdiensten duidelijk heeft gemaakt (p. 8 gehoorverslag). Het is merkwaardig dat de politieagenten samen met een man (verzoeksters schoonbroer - die hoogst waarschijnlijk fel naar alcohol rook) verzoekster gingen oppakken. Dat zij bovendien haar beschuldigen zonder enig onderzoek te voeren, en dat zij haar hebben gezegd dat zij voor haar *“misdrif in het politiekantoor zou betalen”*. Verzoekster geeft ook toe dat zij de indruk had dat haar schoonbroer de politie had omgekocht (p. 9 gehoorverslag). Zij werd verkracht door de agent die bewaking had, en hij bedroog haar. Aan al die feiten wordt getwijfeld door het CGVS. De Protection Officer heeft verzoekster talrijke vragen gesteld, heeft haar meerdere keren zien wenen, heeft haar gevoelens kunnen constateren,... en heeft haar oprechtheid niet in twijfel gebracht. Ook bij DVZ werd een zeer emotionele toestand vastgesteld. Dat verzoekster de politiediensten in Kameroen niet meer kan vertrouwen is hoogst logisch. Zij geeft bovendien andere voorbeelden van kennissen die niet geholpen werden door de politie, en dat is van aard haar vrees te versterken (p. 11). Al die beweringen worden gestaafd door de verslagen betreffende de algemene situatie in Kameroen (zowel omtrent de situatie van de vrouwen in het algemeen, als die van de weduwen in Kameroen, zie hieronder). Het CGVS is overdreven formeel door verzoekster te vragen waarom zij geen advocaat contacteerde. Over de toegang tot advocaten geeft het CGVS bovendien geen enkele informatie... Er moet ook in aanmerking genomen worden dat verzoekster schrik had, dat zij meermaals verkracht en geslagen

werd: door haar schoonbroer en daarna door een politieagent. Zij kreeg bovendien convocaties bij de politie.

3.5.1. Aangaande de aanhouding verklaart verzoekster dat ze werd aangehouden op beschuldiging haar man te hebben vermoord (gehoor p. 8). Voor zover deze aanhouding al waarachtig zou zijn, *quod non*, gezien hoger reeds werd geconcludeerd dat niet aannemelijk is dat verzoekster zich niet zou kunnen vrijgekocht hebben en zich aldus geen toorn van de schoonfamilie op de hals zou hebben gehaald, toont verzoekster niet aan dat ze zich niet kon verweren tegen de beschuldiging haar man te hebben vermoord. Dit klemt te meer nu verzoekster verpleegstudies deed (zie diploma's) en haar echtgenoot door ziekte is overleden. De loutere bewering dat men geen eerlijk proces zal krijgen komt dan ook niet ernstig voor en is onvoldoende om zich aan de rechtsgang te onttrekken, laat staan om de eigen nalatigheid zijn verdediging waar te nemen, te vergoelijken. Integendeel elke mogelijkheid die verzoekster heeft om haar zaak te bepleiten, laat ze systematisch onbenut en ze probeert evenmin op andere wijze haar verdediging te organiseren, door een advocaat te nemen of naar een NGO of (mensenrechten)organisatie te gaan (gehoor p. 12) waarmee ze gezien haar sociale studies bekend is of makkelijk bekend kan worden. Verzoekster is evenmin in Kimbe, waar ze geen problemen ondervond, naar de politie gegaan (gehoor p. 12). Verzoekster meent dat haar schoonbroer de politie heeft omgekocht maar leidt dit enkel af uit het feit dat hij aan het lachen was bij verzoeksters arrestatie, wat niet kan overtuigen te meer gezien verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt gedwongen te zijn uitgehuwelijkt. Aangezien verzoekster haar aanhouding niet aannemelijk maakt is haar beweerdelijke verkrachting door een politieagent in Kameroen een week voor haar vertrek naar België dan ook niet aannemelijk. Bovendien kan dit niet losgezien worden van verzoeksters nalatigheid haar reisweg aan te tonen zodat ze niet aannemelijk maakt een week voor haar asielaanvraag nog in Kameroen te zijn. Verzoekster maakt evenmin aannemelijk dat de politie inderdaad omgekocht zou zijn, laat staan dat dit een eventuele rechtsgang zou kunnen hypothekeren of vervalsen. Overigens kan uit een emotionele toestand ter gehoor niet blijken dat het asielrelaas ook waarachtig zou zijn. Voorbeelden van kennissen doen in deze evenmin ter zake, noch is verzoekster ernstig waar zij meent dat "*Over de toegang tot advocaten geeft bovendien het CGVS geen enkele informatie...*" gezien verzoekster gestudeerd heeft en over aanzienlijke financiële middelen beschikte.

Verzoekster toont aldus geenszins aan dat ze bij beweerdde problemen geen beroep kan doen op de Kameroense autoriteiten om zich te beschermen tegen haar schoonfamilie. Immers internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, 2 van het Vluchtelingenverdrag en uit artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten.

3.6. Verzoekster voert aan dat het CGVS zich beperkt tot subjectieve beweringen en op geen enkel ogenblik verzoeksters relaas met algemene informatie heeft geconfronteerd. Daarom dient benadrukt te worden dat het CGVS bevoegd en verplicht is informatie te verzamelen. Daarom kan het CGVS zelf op een dienst rekenen die daarmee belast is, de CEDOCA. Verzoekster citeert passages uit de rechtspraak van het EHRM (Singh en a. v. België, 2 oktober 2012) en de Raad, waarbij de Raad trouwens die passieve houding van het CGVS al meerdere keren heeft afgekeurd (Zie bvb het recent arrest 96.992 van 13 februari 2013). In huidig geval is het bijzonder merkwaardig dat het CGVS zich tot eigen subjectieve beschouwingen beperkt, zonder algemene informatie op te zoeken. Die houding is niet passend en niet zorgvuldig. Bovendien had verzoeksters raadsman ook naar de algemene situatie in Kameroen verwezen (p. 15 van gehoorverslag). Het CGVS heeft duidelijk geweigerd informatie op te zoeken, en daarom vraagt verzoekster de Raad om zich op basis van de informatie die zij voorlegt ter staving van dit verzoekschrift uit te spreken. Uit het OSAR verslag (dd 2011) in bijlage blijkt dat de situatie van de vrouwen, des te meer alleenstaande vrouwen, verschrikkelijk (geweld, "transactional sex", discriminatie,...) is. Er wordt uitdrukkelijk gesteld dat vrouwen als eigendom van de mannen beschouwd worden. Dat staat duidelijk verzoeksters relaas. Human Rights Watch schrijft ook in een verslag getiteld "criminalisation des identités" van 2010 (p. 49) dat huishoudelijk geweld niet wordt bestraft, politieagenten nemen dat niet serieus omdat het als privé zaken wordt beschouwd. Dat is precies wat verzoekster heeft uitgelegd, en wat haar raadsman heeft benadrukt. Daarom moet verzoeksters vrees gegrond worden geacht, of tenminste moet haar het voordeel van de twijfel worden gegend.

3.6.1. Het volstaat niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). De verwijzing naar het arrest Singh (EHRM, 2 oktober 2012, *Singh en A. v. België*, n° 33210/11), gaat geenszins op nu dit een verificatieverzoek betrof, gericht aan UNHCR, van

documenten betreffende de erkenning van een vluchtelingenstatuut, wat geenszins kan gelijkgeschakeld worden met algemene informatie, zonder dat de beweringen aannemelijk worden gemaakt. Verzoekster gaat er eveneens aan voorbij dat de rechtspraak van de Raad geen precedentenwerking heeft.

3.6.2. Verzoekster is dan ook niet ernstig waar zij de commissaris-generaal verwijt geen onderzoek te hebben gedaan naar de “algemene situatie in Kameroen”. In deze beschikt de commissaris-generaal over een discretionaire marge wat de beoordeling van de waarachtigheid en het gewicht van de aangevoerde elementen en documenten betreft, waarbij de door de commissaris-generaal gegeven motivering afdoende en daadkrachtig moet zijn. Indien dit impliceert dat de commissaris-generaal zich op objectieve gronden dient te steunen, dan betreft dit niet enkel objectieve landeninformatie maar alle relevante gegevens van het administratief dossier waaronder ook de feiten zoals aangebracht door de asielzoeker.

Verzoekster kan aldus niet ernstig beweren dat de loutere mogelijkheid dat in een land zich een bepaalde situatie kan voordoen die tot de vluchtelingenstatus en/of subsidiaire beschermingsstatus kan leiden, op zich voldoende is om tot de gegrondheid van de individuele asielaanvraag te besluiten. Het blijft in de eerste plaats verzoekster die het objectieve en ernstige karakter van haar voorgehouden vervolging dient aannemelijk te maken. Verzoekster liet echter na haar asielaanvraag genoegzaam te adstrueren, waardoor de commissaris-generaal op basis van verzoeksters verklaringen kon volstaan met de vaststelling dat verzoekster bedenkelijke en incoherente verklaringen aflegde en geenszins aannemelijk maakte dat ze zich niet op de bescherming van de Kameroense autoriteiten kon beroepen, noch dat ze zich desgevallend niet kon hervestigen.

3.7. Verzoekster wenst bovendien te benadrukken dat aangezien de vroegere vervolgingsfeiten niet betwist worden, zij van artikel 57/7 *bis* moet genieten. Onder andere heeft de Raad in een arrest n°24846 van 20 maart 2009 betreffende een Kameroense vrouw gesteld dat verkrachtingen als «vervolgingsaktes» beschouwd moeten worden. De Kwalificatie Richtlijn voorziet dat die bepaling van toepassing is op alle asielinstanties (artikel 4). Het ligt bijgevolg aan het CGVS om aan te tonen dat zij geen gegronde vrees of reële risico heeft op vervolgingen of ernstige schade. Het CGVS doet dat duidelijk niet. Er dient ook benadrukt te worden dat verzoekster oproepingen bij de politie voorlegt, waardoor blijkt dat zij door de overheid gezocht wordt. In die mate kan het niet redelijk van haar verwacht worden zich ergens anders in Kameroen gaat vestigen. Zij zou nergens veilig zijn. Op dit punt rust het bewijslast op het CGVS, die nogmaals daaromtrent geen passende motivering geeft.

3.7.1. Reeds hoger werd geoordeeld dat verzoekster haar vervolgingen, zijnde haar gedwongen huwelijk en de beschuldiging van moord op haar echtgenoot, niet aannemelijk heeft gemaakt, zodat zij zich evenmin op artikelen 57/7 *bis* en 57/7 *ter* kan beroepen. Verder benadrukt de Raad dat artikel 57/7 *ter* vreemdelingenwet een omzetting is van artikel 4 §5 van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april en dat, waar artikel 57/7 *ter* van de vreemdelingenwet benadrukt dat de commissaris-generaal de asielaanvraag geloofwaardig “kan” achten, geen afbreuk gedaan wordt aan zijn discretionaire bevoegdheid.

3.7.2. De drie convocaties, die in een dermate slecht Engels (“Presidency of the Prepublic” en “Republic Ocameroon”) zijn opgesteld dat geen enkele bewijswaarde aan deze documenten kan worden gehecht, vragen verder verzoeksters aanwezigheid op het politiekantoor van Bamenda voor een zaak die haar aanbelangt, zonder vermelding over welke zaak het gaat, waardoor deze convocaties evenmin zouden kunnen vermogen de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten te adstrueren. Dit wordt ook vastgesteld in de bestreden beslissing zodat verzoekster niet kan voorhouden dat de beoordeling van de neergelegde convocaties niet werden gemotiveerd. Voorts legt verzoekster ter terechtzitting een “life of insearch” (sic) neer, opgemaakt in slecht Engels, zijnde een document dat uitgaat van de president van de republiek en de staatsveiligheid, dat zelf voor een ongevoerd oog manifest vals is. Daargelaten dat niet kan worden ingezien hoe de uitvoerende macht haar inmenging in een gerechtelijke procedure op schrift vastlegt, betreft het stuk de opsporing van een persoon die door de staatsveiligheid wordt geviseerd en niet een gemeenrechtelijke misdaad heeft gepleegd op een gewoon burger. Bovendien betreft het een loutere fotokopie waaraan geen bewijswaarde kan worden gehecht nu dit door plak- en knipwerk gemakkelijk kan vervalst worden. Aangaande verzoeksters hervestiging werd hoger reeds vastgesteld dat verzoekster over behoorlijke financiële middelen beschikte, en dat zij veilig bij haar tante in Limbe kon verblijven.

3.8. Verzoekster brengt voorts geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielaanvraag en het negeren van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het maken van verwijten naar het CGVS, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en

excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.10. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.11. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizenddertien door:

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK